

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἐξωτερικοῦ

Ἑτησίᾳ δρ. 8.—

Ἑτησίᾳ φρ. χρ. 10.—

Ἑξάμηνος 4,50

Ἑξάμηνος 5,50

Τρίμηνος 2,50

Τρίμηνος 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολαίον

Περίοδος Β'.—Τόμος 24ος

Ἐν Ἀθήναις, 15 Ἰουλίου 1917

Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 33

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ ἸΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'. (Συνέχεια)

Ὡς τὴν ἄλλη μέρα, τὸ σιρόπι εἶχε κοῦρῳ, εἶχε πῆξῃ, εἶχε γίνῃ στερεόν. Ἀπὸ τὰ καλούπια ἐκεῖνα βγήκε ἔτσι ζάχαρι ἀληθινόν. Ἦταν λιγὰκι κοκκινωπὴ, ἀλλὰ σχεδὸν διαφανὴς, καὶ εἶχε γεῦσι ἐξαιρετικὴν.

Τὸ κρὺ ἐξακολούθησε ὡς τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου καὶ οἱ φυλακισμένοι στὸ Γρανίτινο Παλάτι ἄρχισαν νὰ στενοχωριοῦνται. Σχεδὸν κάθε-μέρα ἐδοκίμαζαν νὰ βγοῦν, νὰ κάμουν λίγο περίπατο, ἀλλ' ἀναγκάζοντο νὰ γυρίζουν γρήγορα στὴ φωτιά τους, ξυλιασμένοι.

Στὸ Γρανίτινο Παλάτι, ἐξακολουθοῦσαν νὰ συμπληρῶνουν τὴν ἐπίπλωσιν, ἀκόμη καὶ μὲ πράγματα περιττά. Γιατὶ ἔπρεπε νὰ σκοτώσουν τὸν καιρὸ τους. Ἐδοῦλεσαν καὶ συνομιλοῦσαν. Ὁ Κύριος Σμιθ ἐδίδασκε τοὺς συντρόφους του πολλὰ πράγματα καὶ τοὺς ἐξηγοῦσε προπάντων τῆς πρακτικῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἐπιστήμης. Δυστυχῶς οἱ ἄποικοι δὲν εἶχαν στὴ διάθεσί τους βιβλία. Ἀλλὰ ὁ μηχανικός ἦταν ἓνα βιβλίον πάντα πρόθυμο, πάντ' ἀνοικτὸ στὴ σελίδα ποὺ ἐχρειάζετο καθένας, ἓνα ζωντανὸ βιβλίον ποὺ τοὺς ἐλυνε ὅλα τὰ προβλήματα, τῆς ἀπορίας, καὶ ποὺ τὸ φυλλομετροῦσαν συχνά. Ἔτσι περνοῦσε ὁ καιρὸς. Οἱ γενναῖοι ἐκεῖνοι ἄνθρωποι δὲν ἐφαίνοντο νάνη-συχοῦν πολὺ γιὰ τὸ μέλλον.

Μόνο ποῦ ἐδίδοντο, ἀνυπομονοῦσαν τῶρα νὰ τελειώσῃ

πιά τὸ κλείσιμό τους. Δὲν ἐδίδεσαν τὴν ὥρα, ἀν' ὅχι νὰ ἔλθῃ τὸ καλοκαίρι, τουλάχιστο νὰ παύσῃ ἡ μεγάλη κακοκαιρία, τὸ ἀνυπόφορο ἐκεῖνο κρὺ. Ἀν' ἦταν ντυμένοι κάπως καλλίτερα, θὰ μπορούσαν ἴσως νὰ τὸ ἀψηφοῦν καὶ ἔξω. Ἀλλὰ μὲ τὰ σχετικῶς ψιλὰ ἐκεῖνα ρούχα, χωρὶς κάπες, χωρὶς γούνες, δὲν μπορούσαν νὰ κάνουν οὐτ' ἐκδρομὰς, οὔτε κυνήγια. Κρίμα, γιατί μ' αὐτὸν τὸν καιρὸ, τί δὲν θὰ

εὔρισκαν καὶ εἰς τοὺς ἀμύλοφους, καὶ στὸ δάσος, καὶ στὸ βάλτο! Τετράποδο καὶ πουλιά, θάταν πρὸ εὐκόλου νὰ τὰ πλησιάζουν καὶ τὸ κυνήγι τους θάταν ἀφθονοβέβαιον. Ἀλλὰ ὁ Κύριος Σμιθ δὲν ἐννοοῦσε νὰ ριφηνιδνεύσῃ κανένας τὴν ὑγείαν του. Καὶ οἱ ἄποικοι τὸν ἀκούγαν καὶ περὶ μένταν μὲ ὑπομονή.

Να ποῦμε ὅμως τὴν ἀλήθειαν, ὅχι ὅλοι. Κ' ὕστερα ἀπὸ τὸν Πέγκροφ, ἐκεῖνος ποῦ ἀνυπομονοῦσε περισσότερο νὰ ἐλευθερωθῇ, ἦταν ὁ Τόπ. Ὁ πιστὸς σκύλος εὔρισκε πολὺ στενόχωρον τὸ Γρανίτινο Παλάτι. Τριγύριζε ἀπὸ κάμαρα σὲ κάμαρα καὶ ἐδειχνε μὲ χίλιους τρόπους τὴν ἀνία καὶ τὴν στενοχώριαν του.

Ὁ Κύριος Σμιθ πολλὰς φορὰς παρατήρησε, ὅτι ὅταν ὁ σκύλος ἐπλησίαζε τὸ σκοτεινὸ ἐκεῖνο πηγάδι ποῦ συγκοινωνοῦσε μὲ τὴ θάλασσαν καὶ ποῦ τὸ στόμα του ἦταν τώρα μέσα εἰς τὴν ἀποθήκην, ἐγρύλλιζε καὶ ἐγαύριζε παράξενα. Ἔτσι γαυρίζοντας, τριγύριζε ἐκεῖνη τὴν τρύπα ποῦ ἦταν σκεπασμένη μ' ἓνα σκέπασμα σανιδένιον. Κάποτε μάλιστα προσπαθοῦσε νὰ χιώσῃ τὰ πόδια του κάτω ἀπ' τὸ σκέπασμα αὐτό, σὰ νὰ ἤθελε νὰ τὸ σηκώσῃ καὶ νὰ ἰδῇ τί εἶνε μέσα στὸ πηγάδι. Κ' ἐπειδὴ δὲν τὸ κατέρωθνε, ἐγαύριζε μ' ἄλλο τρόπο, ποῦ μαρτυροῦσε φόβον μὰζι καὶ ἀνησυχία.

Ὁ μηχανικός, ποῦ τὸν ἐβλεπε, ἀποροῦσε. Τὴν ὑπῆρχε λοιπὸν μέσα 'ς ἐκεῖνο τὸ πηγάδι, 'ς ἐκεῖνο τὸ βάραθρον, γιὰ νὰ ἐξερεθίσῃ σὲ τόσο βαθμὸν τὸ ἐνστικτὸν τοῦ ζώου; Τὸ πηγάδι ἐφθάνε εἰς τὴ θάλασσαν, αὐτὸ ἦταν βέβαιον. Ἀλλὰ μὴν εἶχε τίποτε διαλλοδῶσις κάτω ἀπὸ τὸ ἕδαφος τῆς νήσου; Μὴ

«Τὸ χιόνι ἔπεφτε ἄφρονον...» (Σελ. 253, στ. γ'.)

συγκοινωνούσε με τίποτε άλλες κοιλότητες, υπόγειες σπηλιές; Μήν έδωγανε κάπου - κάπου κανένα θαλασσινό τέρας νάνα- πνεύση στο βάθος αυτού του πηγάδιου.

Ο μηχανικός έκανε της πιο παράδοξες εικασίες, αλλά δεν ήξερε σε ποιά να σταματήσει. Καμμιά φορά έμάλωνε τον έαυτό του που άφηνε να παρασέρχεται στη σφαίρα του παραδόξου, του υπερφυσικού, θετικού ανθρώπου ούτως, επιστήμων, με- τρημένος. Άλλά κι' ο Τόπ ήταν σκυλί... θετικό. Δεν έμεινε με κάτι άλλους, που χάνουν τον καιρό τους με το να γαυρίζουν το φεγγάρι. Πώς λοιπόν ένα τέτοιο σκυλί έφτανε άνω - κάτω, άμα έβγαινε στο πηγάδι; Γιατί έπρεπε τόσο να έρευνά την άβυσσο εκείνη με την όσφρησι και με την άκοή του; Θα πη ότι κάτι ήταν εκεί - μέσα, θετικό, πραγματικό, βέβαιο. Αυτό ο Κύρος Σμίθ δεν μπορούσε να το άρνηθώ. Άλλοίωτα ο τρόπος του φρόνι- μού σκύλου θα ήταν άνεξιτήρητος.

Όπως δέχτηκε, ο μηχανικός δεν έλεγε τίποτα απ' όσα έσκέπτετο για το πηγάδι, παρά μόνον στον Γεδεών Σπίλεττ. Του έ- φάνετο περιττό νάνησυχάζει και τους άλλους, που θα τον ρωτούσαν και δεν θα είχε να τους πη τίποτα ώριμένο.

Επιτέλους το κρύο έπεσε. Της τελευ- τής ημέρας έγιναν βροχές, χιονοθύελλες, άνεμοστρόβιλοι, άλλα δεν έδάσταξαν πολύ. Οι πάγοι έσπασαν, τα χιόνια έλυσαν ή άεροσταλιά, το όροπέδιο, ή όχθες της Εύ- χαριστίας, το δάσος, ξεσκεπάστηκαν. Ο έρχομός αυτός της άνοιξης άναζωογόνησε τους κατοίκους του Γρανίτινου Παλατιού, που δεν έμειναν πιά μέσα, παρά ότο για να τρώγουν και να κοιμούνται.

Έκυνήγησαν πολύ της πρώτες ημέρες του Σεπτεμβρίου. Ο Πέγκροφ δεν έπαυε να ζητά από τον μηχανικό τα τουφέκια, που, καθώς ίσχυρίζετο, τους είχε υπο- σχεθώ. Άλλά ο Κύρος Σμίθ, γνωρίζων ότι χωρίς τα καταλλήλα έργαλεία, δεν ήταν δυνατό να γίνει τουφέκι της προκοπής, έξέ- φευγε πάντα κι' άνεβαίλε την κατασκευή γι' άργότερα. Έπρόσθετε μάλιστα, ότ' ο Χάρμπερτ κι' ο Γεδεών Σπίλεττ είχαν γίνει τοξότες επιτήδειοι, ότι με τα βέλη τους έσκότωναν καργαρούδες, κουνέλια, άγριο- χοίρους, άγριοπαπιας, άγριοπερίστερα, μπι- κατόνια, κάθε λογής κυνήγι, τριχωτό ή πετεινό, κι' έπομένως ότι μπορούσαν να περιμένουν. Άλλά ο πεισματάρης θαλασ- σινός δεν άκούγε αυτά κι' έξακολουθούσε να γυρεύει τουφέκι. Ούτε θα ήσύχαζε, φαί- νεται, άν' ο μηχανικός δεν έξέπληρωνε την έπιθυμία του. Άλλως τε την ύποστήριζε κι' ο Σπίλεττ.

— Άν πραγματικώς, έλεγε, το νησί μας έχει και θηρία, θα υποχρεωθώμε ίσως μια μέρα να τα κυνηγήσουμε και να τα έξοντώσουμε. Και με βέλη, αυτό δεν μπο- ρεί να γίνει. Χρειάζονται τουφέκια!

Προς το πηρόν, ο Κύρος Σμίθ, άντι- τουφέκια, έσκέπτετο να κάμει ρούχα. Μ' εκείνα που φορούσαν, οι άποικοι έπέρασαν τον πρώτο χειμώνα, άλλα δεν ήταν δυνατό να περάσουν και τον δεύτερο. Έπρεπε να προμηθευθούν με κάθε θυσία δέρματα σα- κοδόρων και μαλλιά μηρυκαστικών κι' έπειδή τα πρόβατα δεν έλειπαν, έσκέφθη- καν πως μπορούσαν να σχηματίσουν ένα κοπάδι και να τα τρέφουν για της ανά- γνης της άποικίας. Ένα μανδρί για τα κα- τοικίδια ζώα, μια αύλη για τα πουλιά. Ένα είδος κτηνοτροφείου, έπρεπε να ίδρυ- θή σε κάποιο μέρος του νησιού κι' αυτά τα σπουδαία σχέδια θα έτελοΰσαν τώρα το κάλοκάρι!

Μ' αυτό το σκοπό, έπρεπε πρώτα να έξερευνησουν τα γνωστά μέρη της Λίγκων και να βρουν το καταλλήλοτερο για τα μέλλοντα ιδρύματα. Άνεξερεύνητα άλλα μέρη ήταν όλα εκείνα τα μεγαλοπρεπή δάση που άπλώνονταν από τη δεξιά όχθη της Εύχαριστίας έως την μακρινή άκρη της χερσονήσου Σεραπντίας, καθώς και όλη ή δυτική άκμή. Άλλά έπρεπε πρώτα να στρώσουν οι καιροί, ώστε ή μεγάλη έξε- ρεύνησις δεν μπορούσε να γίνει, άν δεν περνούσε τουλάχιστον ένας μήνας.

Έπερίμεναν λοιπόν με κάποια άνυπο- μονησία το καλοκαίρι, όταν συνέθι κάτι τί, ένα περιεργό πράγμα, που έμεγάλωσε την άνυπομονησία των άποίκων και την έπιθυμία που είχαν να επισκεφθούν, να γνωρίσουν από κοντά όλους τους το βασιλείο. Αυτό έγινε στις 24 Οκτωβρίου. Την ημέρα εκείνη, ο Πόγκροφ έπηγε, κατά την συνήθειά του, να ιδή της παγίδες του, που της είχε πάντα έτοιμες κι' όπως έ- χριάζετο δολωμένες, για να πιάνουν.

Σε μια απ' αυτές, βρήκε τρία ζώα, που με μεγάλη χαρά θα τα υποδέχονταν ο Νάβ στην κουζίνα του. Ήταν τρία άγριο- γούρουνα, δηλαδή μια μητέρα με τα δύο της παιδιά.

Ο Πέγκροφ έγύρισε λοιπόν στο Γρα- νίτινο Παλάτι κατενθουσιασμένος με το εύρημά του, που το έξελεύσετο πολύ, ό- πως δά έκανε πάντα ο άγαθος ναύτης για κάθε τι που εύρισκε ή που έπιανε, προπάντων φ α γ ώ σ ι μ ο.

— Ά, σήμερα θα γλεντήσουμε, κύριε Σμίθ! έφώναξε. Θα φάμε και θα πιού- με σαν τον Πάπα! Και σεΐς, κύριε Σπίλεττ, και σεΐς θα εύχαριστήητε πολ- λύ. Γιατί θα φάτε πράμμα!

— Θα φάω πράμμα, το ξέρω, είπε ο Γεδεών, μά τί πράμμα;

— Γουρουνάκι του γάλατος, κύριε Σπίλεττ!

— Γουρουνάκι; Χαρά στο!...

— Πώς; δεν σάς άρέσει;

— Μάρεσει. Άλλ' άν σάκουγε κα- νένας, καίμενε Πέγκροφ, θα ένόμιζε πως μάς φέρνεις τουλάχιστο φασιανό ή πέριδικα με τρούφες!

Ο Πέγκροφ πειράχτηκε, γιατί δεν

του άρεσε καθόλου να υποβιάζουν το κυνήγι του και... το γούστό του.

— Μά τί λέτε, κύριε Σπίλεττ; έ- φώναξε. Έργα μήνες που έχουμε τό- ρα στο νησί, είδατε ποτέ σας τίποτα καλλίτερο; Γουρουνάκι του γάλατος. Και δυο μάλιστα. Μ' αξίζουν ό,τι πητε!

— Αξίζουν, μά όχι πάλι όσο εκείνα που είπα. Υπάρχουν, βλέπεις, άγαπη- τέ Πέγκροφ, και πολύ ωραιότερα πράμ- ματα από το σημερινό σου εύρημα!

— Και όμως, κύριε Σπίλεττ, θα ή- δητε ότι δεν υπάρχουν. Όπως μάλιστα θα τα μαγειρέψω ο Νάβ. Γιατί έγω θα το δείξω.

Κ' έπρόσθεσε:

— Έλα, αρχιμάγειρε, πάμε! Μαζί θα μαγειρέψουμε σήμερα. Κι' άν δεν τους κά- μωμε να γλύρουν και τα δαντυλά τους...

— Μ' αυτό γίνεται πάντα, είπε ο Χάρμπερτ, αφού δεν έχουμε πετατές!...

— Έ, σήμερα θα γίνει έξ α ι ρ ε- τ ι κ ώ ς!

Κι' ο ναύτης, ακολουθούμενος από τον Νάβ, πέρασε στην κουζίνα κι' άρ- χισε την πολύπλοκη εργασία της προε- τοιμασίας των χοιριδίων.

Τους άφισαν ήσυχους, να κάμουν όπως ήξεραν. Και πραγματικώς, έτοιμάσαν ένα γεύμα πρώτης τάξεως: σούπα από καγκαρού, τα γουρουνόπουλα ψητά, ένα ζαμπόνι καπνιστό, κουκουνάρι με ζά- χαρι, τσάι Όσβέγκο. Τελοςπάντων, ό,τι καλλίτερο είχαν.

Στις πέντε, το τραπέζι στρώθηκε στη σάλα του Γρανίτινου Παλατιού. Ή σούπα άχνιζε στη μέση. Τους άρεσε ύ- περβολικά.

Και ήλθε ή σειρά των περιφήμων χοιριδίων. Ο ίδιος ο Πέγκροφ τὰ έκο- ψε κι' έμοίρασε 'ς όλους κάτι κομμάτια πελώρια.

Κ' ήταν πραγματικώς έξοχα, μαλα- κά σαν το σύκο, νόστιμα, εύωδιασμέ- να. Κι' ο ίδιος ο Σπίλεττ άναγκάστηκε να δολογήσει, ότι ο Πέγκροφ «σά να είχε δίκιο...»

Έξαφνα, ένθ' ο ναύτης κατεβρόχθιζε το κομμάτι του με μια άπερίγραπτη εύ- χαρίστησι, τον άκουσαν να βγάξει μια κραυγή και να προσέρη μια βλασφημία.

— Τί έπαθες; ρώτησε ο Κύρος Σμίθ.

— Τί χειρότερο θα πάθω; άποκρί- θηκε ο ναύτης. Έσπασα ένα μου δόντι!

— Μπα; είχε καμμιά πετρίτσα το γουρουνάκι σου; άπόρησε ο Σπίλεττ.

— Έτσι φαίνεται, υπέλαβε ο ναύτης.

Κ' έβγαλε από το στόμα του το σκλη- ρό εκείνο πραγματάκι που το είχε σπάσει το δόντι.

Άλλά δεν ήταν πετραδάκι.

Ήταν ένα μολυβένιο σφαιρίδιο. Ένα σκάγι!

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ
(Έπεται συνέχεια) Γ. Ρ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΔΥΟ ΓΛΩΣΣΕΣ

Άγαπητοί μου,

Π' όσα είπαμε προχθές, ότοι δεν έχετε ιδέα του γλωσσικού, όπως λένε ζητή- ματος, θα σας γεννηθήκαν πολ- λές άπορίες. Και πρώτα - πρώτα, ποιά είναι αυτή ή καθαρεύουσα

γλώσσα και ποιά ή δημοτική; Και

γιατί προτιμούμε τόσο τη δεύτερη, ώστε

να μάς χαροποιή ή εिताγωγή της στα

Σχολεία, σαν ένα έθνικό εύτύχημα; Σ

αυτές τις άπορίες θάπαντήσω σήμερα,

όσο μπορώ συντομότερα.

Το Έλληνικό Έθνος, άγαπητοί

μου, όπως γνωρίζει όλος ο κόσμος, είχε

εύγενικό, παληό κι' ένδοξο, όσο κανένα

απ' όσα ζουν σήμερα στη γη. Αυτό είναι

βέβαια μεγάλο καλό. Άλλ' άμα δεν

έξερη κανείς να το μεταχειρισθώ, καταν-

τά μεγάλο κακό, δυστύχημα. Και τέ-

τοιο έπληγε να καταντήση από μια «άρ-

χαιομανία» που είχε πιάσει τους Ρωμη-

ούς, την εποχή άπάνω-κάτω που έλευθε-

ρώθηκαν από τον Τούρκο ή λίγο προ-

τήτερα. Μια από της έκδηλώσεως αυτής

της μανίας, ήταν κι' ή γλώσσα. Το

Έθνος, αφού πέρασαν τόσοι αιώνες, δεν

μιλούσε και δεν καταλάβαινε πιά τη

γλώσσα του Όμηρου και του Ξενοφών-

τος. Ο παΐς είχε γίνει παιδί: το

δωρ, νερό: ή κτεις, χτένι: το

ούς, αυτό: ή ρίς, μύτη: το όμμα,

μάτι και πάσι λέωντας. Κ' έκτός από

της ελληνικές λέξεις που άλλαξαν, χι-

λιάδες άλλες, ξένες, καινούργιες, εί-

χαν απή τη την κοινή γλώσσα από τη

ρωμαϊκή, τη φράγκικη ή τούρκικη κα-

τάκτητι, από την αλβανική ή σλαβική

επιδρομή κι' από την επιμιξία με τους

λαούς της Εύρώπης. Πόρτα, σκά-

λα, τζάμι, γαϊδούρι, σπιτί,

βάρακι, μπιλιάρδο, μενεξές,

κτλ. κτλ. είναι λέξεις ξένες.

Τί έσκέφθηκαν λοιπόν οι δάσκαλοι

του καιρού εκείνου: Έπειδή ήταν ά-

δύνατο να ξαναφέρουν διαμιάς τη γλώτ-

σα του Όμηρου και του Ξενοφώντος, —

που αυτοί την έγραφαν και κάποτε τη

μιλούσαν μεταξύ τους, — έδοκίμασαν να

την ξαναφέρουν σιγά - σιγά. Νά

γράφουν δηλαδή για τον λαό τη γλώτ-

σα του λαού, αλλά καθαρά σύμμενη

όσο μπορούσε από τα ξένα βάρβαρα

στοιχεία και — όπως τάλεγαν, — από τα

ήχη της δουλείας. Την έκαθάριζαν λοι-

πόν, τη διόρθωσαν, και γι' αυτό την

ώνόμασαν καθαρεύουσα. Άς ίδου-

με τώρα λίγο αυτό τον καθαρισμό:

Παραδείγματος χάρι, το σπιτί του σπι-

τιού. Δεν τους άρεσε. Και το έκαμαν

το σπιτίον του σπιτίου. Έ-

πειτα — «σιγά - σιγά» είπαμε, — το σ-

πιτίον άντικαταστάθηκε με το ά-

κραιφνώς ελληνικόν οίκος και οί-

κία. Έτσι το ψωμί έγινε ψωμίον

και άρτος το μάτι, έμμάτιον,

όμμα και όφθαλμός το ψάρι, ό-

ψάριον και ίχθύς το μπαίνω, έμ-

βαίνω και εισέρχομαι το βγαί-

νω, εκβαίνω και έξέρχομαι. κτλ.

κτλ. Έτσι έμόρφωσαν, δηλαδή κατέ-

στρεψαν, τη γλώσσα του λαού με τάσι

πάντα προς την αρχαία, με σκοπό να

ξανακάμουν τον Ρωμή του 10' ή του

Κ' αιώνος να μιλήση σαν ένας αρχαίος

Άθηναίος! Έφθασαν να μην υποέ-

ρουν άκόμα ούτε το να ούτε το θά'

και να χώνουν στην καθαρεύουσα

τους άπαρέμματα και μονολεκτικούς

μέλλοντας: τί ποιήσω, άντι τί θα

κάμω, και θέλω είπειν, άντι θέλω

να πώ.

Έ, δεν έπερίμεναν οι δάσκαλοι το

άποτέλεσμα που μπορούσε να έχει αυτό

το τραλλό σύστημα! Γιατί άν μπορού-

σαν να το προβλέψουν, βεβαίως θα

το άφιναν με τρόπο και με φρίκη: Υ-

στερ' από λίγα χρόνια, ο δυστυχής Ρω-

μής έγινε διγλωσσος. Είχε δυο

γλώσσες: μια που μάθαινε πρακτικά

στο σπιτί του και τη μιλούσε πάντα, και

μια άλλη, που τη μάθαινε στο σχολείο,

την έγραφε και δεν τη μιλούσε ποτέ.

Άλλά διγλωσσία θα πη άγλωσσία. Για

να έχει δυο γλώσσες ο Ρωμής, δεν είχε

γλώσσα που να του χρητιμεύη, όπως

χρησιμεύουν ή γλώσσες

ς τους άλλους ανθρώπους.

Τη μητρική του, τη δημοτική; δεν την

καλλιεργούσε, δεν την έγραφε, δεν την

έσπούδαζε, δεν την έκανε να προσένη,

να πλουτίζεται. Ήταν κι' αυτή μια

γλώσσα σχεδόν άχρηστη, καλή μόνο για

την κοινή συνομιλία, την οικιακή και,

το πολύ-πολύ, για τάρλα τραγούδια του

πόνου και της χαράς. Την καθαρεύουσα;

Δεν την καταλάβαινε, έκτός άν έτρωγε

τη ζωή του για να τη σπουδάσει. Έργα-

όχτω χρόνια, και δεν το έφθαναν. Την

έγραφε πάντα με λάθη και, για να δια-

βάση ένα βιβλίο, ήθελε πολλές φορές

λεξικό. Μά ή γλώσσα δεν είχε σκοπό,

είνε όργανο. Κι' όταν, για να μάθω κα-

νείς τέλεια μια γλώσσα, θέλη όλη του

τη ζωή, άς πάη κι' ή γλώσσα και το

καλό της.

Άλλά το χειρότερο, το όλεθριώτερο

απ' όλα ήταν το έξης; Με την καθα-

ρεύουσα δεν μπορούσαμε να έχουμε φιλο-

λογία. Και χωρίς φιλολογία, δεν

μπορεί να υπάρξη Έθνος πολιτισμένο.

Θά πητε: και δεν γράφονταν ένα σω-

ρό πράγματα στην καθαρεύουσα; Ναί,

μά δεν άξιζαν σχεδόν τίποτα. Οι καλ-

λιτέχνες δεν είχαν στα χέρια τους όρ-

γανω εύρηστο. Δεν μπορούσαν να με-

ταδώσουν στον άναγνώστη τους μια ζω-

ηρή, άμεση έντύπωσι, κι' απ' αυτή μια

συγκίνησι μεγάλη. Υποχρεωμένος εκεί-

νος να τους μεταφράζει, έπρόσχε περισ-

σότερο στη γλώσσα παρά στην έννοια.

Η έντύπωσι χάνονταν. Κ' επιτέλους

καλά όταν έγραφε κανένας ένα λυρικό

ή επικό ποίημα, μια τραγωδία, ένα ρη-

τορικό λόγο, ένα χρονογράφημα, άν ήταν

πολύ τεχνίτης, κάτι μπορούσε να κατα-

φέρει. Άλλά μια κωμωδία, ένα σύγ-

χρονο δράμα, ένα διήγημα, ένα μυθιστό-

ρημα, πως ήταν δυνατό να γίνει χωρίς

γλώσσα ζωντανή; Έδώ τα πράγματα

πρέπει να λέγονται με της λέξεις

τους. Δεν μπορείς, 'ς ένα διήγημα π'χι,

να λές όποια κτ'ήριον και να

έννοης το πικρά κι', να λές έπα-

νέκι αμψε και να έννοης γύρισε,

να λές όπατηρ της Λιλίκας και να

έννοης ο μπαμπάρας της!

Λοιπόν, το σύστημα των δασκάλων,

ή καθαρεύουσα που κυνηγούσαν,

έφερε το Έθνος κατ' εύθεΐαν, όχι στην

εποχή του Περικλέους, όπως ένόμιζαν,

άλλά στη βαρβαρότητα. Ούτε γλώσσα,

ούτε φιλολογία, ούτε αληθινή πνευμα-

τική ζωή, ούτε πολιτισμός. Εύτυχώς,

έπειδή το Έθνος μας είχε ζωή, αντι-

στάθηκε μόνο του στο σύστημα κ' έμα-

ρία του Έθνους. Ποιοί ήταν αυτοί οι θεόσταλτοι σωτήρες, τότε φάνηκαν, τί είπαν και τί έγινε κατόπι, θά σάς 'πώ μεθαύριο.

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

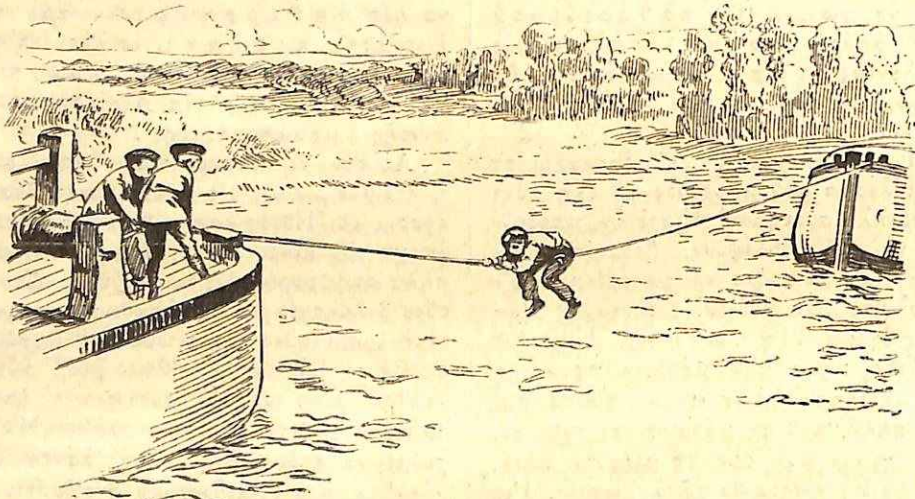
ΕΞΩ ΑΠ' ΤΗ ΦΩΛΙΑ

[Μυθιστόρημα υπό MARIE GIRARDET]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

Δικνιζόμενος ελαφρά, γλυκά, άκουγε το πάλασμα του ποταμού, που τον έσχιζε το πλοίο, και τα βραχνά ή καθαρά συριγμάτα των σειρήνων.

Άρχισε να συνειθίζει και να αγαπά αυτή τη ζωή του υπαίθρου, ανάμεσα πελάγου κι' ουρανού. Και του έκανε ευχαρίστησι να ζή με τους ανθρώπους εκείνους τους άξεστους, τους τραχείς, που είχαν όμως καλή καρδιά και δεν τον κακομεταχειρίζονταν ποτέ.

«Τα δύο παιδιά άρχισαν να κουνούν το παλαμάρι...» (Σελ. 264, στ. 6.)

Ο Μερίσιος

Τρεις φορτηγίδες, δεμένες ή μια στην άλλη μ' ένα παλαμάρι, ακολουθούσαν το ρυμουλκό βαποράκι.

Στην κατοπινή φορτηγίδα, — τη γαιτόνισσα όπως την έλεγαν, — ο Πετράκης, κι' ο Αντωνάκης έβλεπαν συχνά ένα παιδί. Αυτό το είχαν βγάλη Μερίστο (Μεριστοφέλη), εξ αίτίας που παρουσιάζονταν εκεί που δεν τον περίμενες, όπως πετιέται ένα διαβολάκι πρωτοχρονιάτικο από το κουτί του.

Ήταν ένα παιδί αντιπαθητικό, άσχημότατο. Κ' ή διασκέδασίς του ήταν να πετά στο κατάστρωμα των Φουσάρ φλουδες, λεμονόκουπες, κοτσάνια από λάχανο και κάθε λογής σκουπίδι.

Μια μέρα, ο Αντωνάκης έθύμωσε τόσο πολύ, ώστε τον φώναξε «ξέστρωτο γαιδοῦρι». Και με το δίκιο του, γιατί δεν ήταν βέβαια ευγένεια να γεμίζει το ξένο κατάστρωμα με άκαθαρσίες και να κάνει τα δύο παιδιά να της μαζεύσουν

διαρκώς και να της πετούν στη θάλασσα.

Αλλά ο Μερίσιος έθύμωσε πολύ άμα άκουσε τη βροσιά. Χλώμιασε, έδειξε το γρόθο του άπειλητικά, διασκέλισε την κουπαστή του πλοίου του, καβαλλίκαψε το σχοινί που το έωνε με το πλοίο του Φουσάρ και, επιδέξιος σαν σχοινοβάτης, προχωρούσε για να εκδικηθής...

— Βοήθεια, Πετράκη, βοήθεια! έφώναξε ο Αντώνης.

Τα δύο παιδιά άρπαξαν το παλαμάρι κι' άρχισαν να το κουνούν δυνατά, όπως κουνά κανείς ένα δένδρο, άμα θέλη να πέσουν κάτω οι καρποί.

Ο Μερίσιος δεν περίμενε τέτοια άμυνα.

Τινάζονταν δεξιά κι' αριστερά, με μεγάλο κίνδυνο να πέση στο νερό κι' από το φόβο του, το άσχημο μούτρο του έγινε τόσο κωμικό, ώστε ο Πετράκης κι' ο Αντώνης έβαλαν τα γέλια.

Ο Μερίσιος δεν προχωρούσε πιά.

όταν του είπαν, ότι ο Σηκουάνας που έσχιζαν τώρα, ήταν Σηκουάνας παρισινός!.. Νά, έδω σέ λίγο θά εύρισκε τον πατέρα του. Τον φαντάζονταν μέσα 'ς ένα μεγάλο μαχαίρι, γεμάτο άρχαία κομφοτεχνήματα. Ο άρχαιοπώλης θά σήκωνε τα μάτια του και θά κύταζε μάδιαφορία το ξένο κι' άρκετά κακοντυμένο αυτό παιδί. Δεν θά το γνώριζε στην άρχή. Κι' άξαφνα, θά τώδλεπε να πέφτη στο λαιμό του με κλάματα και με φίλοι.

«— Μπαμπά μου! μπαμπά μου!

«— Μπρέ! ο Πετράκης!.. Πώς βρέθηκες έσύ έδώ!..»

Α, τί στιγμή ευτυχίας που θά ήταν εκείνη!

Ο ήλιος έγερνε στον όρίζοντα. Όλη ή πόλις ήταν ρόδινη, σαν της χιέφεις του Πετράκη. Πέρασαν τη μεγάλη γέφυρα της Χαραυγής. Τότε, μπροστά στα έκθαμβα μάτια του παιδιού, άρχισαν να ξετυλίγονται ή παρισινές 'χθες του ποταμού, ή θαυμάσιες εκείνες προκυμαίες του Σηκουάνα, το Τροκαδερό, ο Πύργος Αίφφελ, ή Γκραντ - Ρού. . .

Η μαύνα, που την έσερνε πάντα το βαποράκι, προχωρούσε μέσα στην αίγλη και στην ώμορριά. Η ακτίνες του κόκκινου ήλιου της δύσεως σπινθηροβολούσαν στη γυάλινη σκεπή του Γκραν - Παλαί, έφώτιζον τα χρυσά άγάλματα της γεφύρας του Άλεξάνδρου. Εκεί - κάτω, το Παλαί - Μουρμπόν έδειχνε στο γλυκό φως της σαν άρχαίου ναού μαρμαρένιες κολώνες του.

Επιτέλους, ή φορτηγίδες γλύστρησαν κάτω από τη γέφυρα της Όμονοίας κι' έξύγωσαν στην προκυμαία, κοντά σέ μια μεγάλη αποβάθρα. Εκεί πιά θά σταματούσαν, θά έδένοντο και θά ξεφόρτωναν.

Το ταξίδι είχε τελειώσει. Τα μεγάλα ρολόγια του Σταθμού του Όρσαι έδειχναν έπτά.

Ο Πετράκης, συγκινημένος, παρουσιάσθηκε στον καπετάν - Φουσάρ για να τον ευχαριστήσει και να τον άπυχαίρει.

(Έπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΜΠΟΛΟΣΚΥΛΟ ΚΑΙ ΚΥΝΗΓΟΣ

Σκυλί που έγύριζε τις στράτες και το έκλωτούσαν οι διαβάτες. Σέ κυνηγοῦ ξεπέφτει σπίτι Κι' έτοι τοῦ λέει: «— Αφέντη, μύτη Μάθ' έχω, που άπ' τά κεραμίδια Σου ξετρυπάνω τόν... αποσυρίτι. Και άπ' τις τρύπες τους... τά φιδιά! — Καλέ, τί λές; Δεν ξέρεις τάχα Για τέτοια οι κυνηγοί μονάχα. Πώς ένα σκάγι τους δέ χάνουν. Και τέτοιοι σκύλοι... δέ μας κάνουν;

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΤΟ ΣΚΥΛΙ, Η ΓΑΤΑ ΚΙ' Ο ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ (ΔΙΗΓΗΜΑ)

Ο Κώστας κι' ο Παῦλος ήταν συμμαθηταί. Πήγαιναν όχι μόνο στο ίδιο σχολείο, αλλά και στην ίδια τάξη! Έκαναν τα ίδια μαθήματα, έπαιζαν τα ίδια παιχνίδια κι' όμως δεν ήταν καλοί φίλοι.

Αλλά και πώς μπορούσε να ήταν! Ο Κώστας ήταν επιμελής, φιλόπονος! Ο Παῦλος άμελής, άκηρύος! Ο ένας άγαπούσε να υποχρεώνει όλο τον κόσμο, να του κάνει πάντα καλό! Ο άλλος άγαπούσε να του κάνει κακό, να τον πειράζει, να τον βλάπτει.

Ο Παῦλος είχε μια γρηά θεία που ήταν πολύ πλούσια και τούκανε όλα του τα κέρια! Ο Κώστας όμως δεν είχε παρά τη μητέρα του, που ήταν πτωχή και, όσο κι' αν τον άγαπούσε, δεν είχε τα μέσα να του κάνει τα κέρια του.

Παρακτός από τον άνεψιό της, ή θεία του Παῦλου είχε στο σπίτι της ένα σκυλί, μια γάτα και ένα παπαγάλο. Μπορούμε να πούμε, ότι αυτά τα ζώα τάγαπούσε καλλίτερα κι' από το παιδί. Κι' ίσως δεν είχε άδικο, γιατί, μ' όλη της την επιείκεια και τη συγκατάβασι, δεν μπορούσε να μη βλέπη και να μὴν άναγνωρίζει τα πολλά και μεγάλα έλαττώματα του Παῦλου της.

Φυσικά ο Παῦλος εξήλεγε τα παραχαϊδεμένα κατοικίδια της θείας του και προσπαθούσε πάντα να τους κάνει καλό. Τάντιπαθούσε προπάντων γιατί εξ αίτίας τους ή θεία του φέρνονταν αυστηρά. Είχε όρκισθή να τα εκδικηθής για κάποιες τιμωρίες που έφαγε γι' άγάπη τους. Και τώρα μελετούσε την εκδίκησί του.

Ο Κώστας όμως κάθε άλλο έσυλλογίζετο παρά να βασανίζει ζώα. Αυτός έσυλλογίζετο τη μητέρα του, που έρραβε ή φτωχή όλη την ήμέρα στο σπίτάκι τους, για να μπορή να τον τρέφει, να τον ντύνη και να τον στέλνη στο σχολείο. Έτυλλογίζετο την καλή αυτή μαμά, που με όλη της τη φτώχεια, με όλη της την κόυρασι, ήταν πάντα γελαστή μπροστά στο παιδί της. Ο Θεός όμως το ξέρει τί θά υπέφερε μέσα της! Και τώρα, επειδή δεν έκέρδιζε άρκετά, για να πληρώνη και το νοίκι της, ο σπιτονοικοκύρης της έκανε έξωσι από τη σοφίτα που κατοικούσαν. Της είχε δώσει προθεσμία ένα μήνα. Κι' αν ως το τέλος του μηνός δεν έπλη-

ρωνε ό,τι του χρωστούσε, ο σκληρός άνθρωπος θά την πετούσε στο δρόμο. Και τότε που θά πήγαιναν να καθήσουν!

Αυτά έσυλλογίζετο ο Κώστας ένα πρωί που έκανε τον περίπατό του στην όγθη του ποταμού. Άξαφνα, στην άλλη όγθη, βλέπει τον Παῦλο μ' ένα μεγάλο πανέρι στο χέρι.

«Κάτι κακό έτοιμάζεται να κάνει πάλι αυτός!» είπε μέσα του.

Τον ήξερε, βλέπετε, καλά.

Και τον ακολουθούσε από μακριά, προσέχων να μη φαίνεται...

Το κακό παιδί, με τη βεβαιότητα πώς 'ς εκείνη τη έρημιά δεν το έδλεπε κανείς, άνοιξε μια στιγμή το πανέρι του. Κ' έβγαλε από μέσα — τι νομίζετε; Τη

«Πού τη βρήκες; έφώναξε ή θεία Εὐτυχία...» (Σελ. 265, στ. γ').

γάτα της θείας του, μια όμορφη γάτα της Άγκύρας.

Την έπιασε από το λαιμό, την έταλάντευσε από πάνω από το νερό και μπλόμ! την άφισε να πέση μέσα.

Ναι, αλλά σχεδόν την ίδια στιγμή, ένα χέρι καλό, εύπλαχνο, — το χέρι του φίλου μας Κώστα, — άρπαξε τη γάτα από το πόδι και την τράβηξε έξω. Ήταν στην αντικρυνή όγθη, πίσω από κάτι δένδρα. Ο Παῦλος, που δεν περίμενε ούτε τη σωτηρία, ούτε την άπαχωγή του καταδίκου του, έμεινε ακίνητος, με το στόμ' άνοικτό.

Ο Κώστας, με τη βρεγμένη γάτα στα χέρια του, έτρεχε κι' έσυλλογίζετο:

— Η καίμενη ή θεία Εὐτυχία! τί

θά πη. άμα μάθι, ότι ο άνεψιός της, που τον άγαπά τόσο, ήθελε να πνίξη τη γάτα της, που την άγαπά περισσότερο! Έτρεξε ίσα στο σπίτι της κυρίας Εὐτυχίας. Αυτή, άμα είδε στα χέρια του την «Άγκορά» της, έκαμε σαν τρελλή.

— Πού τη βρήκες; έφώναξε. Και γιατί έτσι βρεγμένη;

Ο Κώστας τη λυπήθηκε να της φανερώση την αλήθεια. Κι' άποράσισε εύθως να της πη ένα ψευματάκι.

— Μάλιστα, κυρία Εὐτυχία! είναι ή γάτα σας... Φαντασθήτε... τη βρήκα στο ποτάμι, να κολυμπά όλομόναχη, όπως κάνουν, ξέρετε, ή γάτες καμμιά φορά. Αλλά επειδή έμεινε πολλή ώρα, ερδήθηκα μη συναχωθής, την έβγαλα και σάς την έφερα. Χαίρετε, κυρία Εὐτυχία!

Άφισε τη γάτα στα χέρια της καλής θείας κι' έφυγε συλλογιζόμενος:

— Έτσι δεν θά μάθι ποτέ το κατόρθωμα του παληόπαιδου, του άνεψιού της, που θά την πίκραινε πολύ.

Αλλά το «παληόπαιδο», ο άνεψιός της κυρίας Εὐτυχίας, δεν έννοούσε να ήσυχάση κι' άφού άπέτυχε ή άπόπειρά του έναντιόν της γάτας, έπεχείρησε να θανατώση άλλο από τα τρία εύνούμενα ζώα.

Αλλά τί παράξενη σύμπτωσης!

Κι' αυτή τη φορά ο φίλος μας Κώστας τον τσάκωσε, ένψ! έκτελούσε το μαῦρό του σχέδιο!

Ήταν στο μικρό δάσος, όπου έκανε πάλι τον περίπατό του. Εκεί, 'ς ένα δένδρο, βλέπει έξαφνα τον Παῦλο, να κάθεται καβάλλα 'ς ένα κλώνο. Ο τρόπος του του φάνηκε ύποπτος. Κ' έκρύβθηκε 'ς ένα μέρος, για να ιδή τί θάκανε.

Το κακό παιδί κρατούσε ένα χοντρό σχοινί και στην άκρη αυτού του σχοινιού, δεμένο με μια θηλειά, σπαρτάριζε το σκυλάκι της θείας Εὐγενίας.

Σιγά - σιγά, ο Παῦλος, ο μπόγιας, τραβούσε το σχοινί και το σκυλάκι, κρεμασμένο, είχε βγάλη έξω τη γλώσσά του. Το άπαγχόνιζε!..

Ο Κώστας πετάχθηκε με το σουγιά του άνοικτό, έκοψε το σχοινί, άρπαξε το σκυλάκι, μπροστά στα μάτια του μπόγια του, κι' έφυγε τρέχωντας.

Αλλά τί ψέμμα μπορούσε να πη πάλι στην κυρία Εὐτυχία! Μια γάτα, που πέφνει μονάχη της να κολυμπήση σε ποτάμι, είναι βέβαια παράξενο πράγμα, αλλά έπιτέλους, στη μεγάλη άνάγκη, μπορεί να το πη κανείς κι' ο άλλος να

το πιστέψω. Ἀλλὰ ἔνα σκυλί ποῦ πάει στο δάσος ναύτοκτονήσῃ, νὰ κρεμασθῇ μονάχο του, εἶνε δὲλωστέλου ἀπίστευτο. Καὶ δυστυχῶς, τὰ ἔχνη τοῦ σχοινοῦ, στὸ λαμπρὸ τοῦ ζώου, ἦταν πολὺ καταρραγῆ. Ἀμπὶ! συλλογίσθηκα ὁ Κώστας ὅτ' τὰ μπαλώσω κι' αὐτὴ τῇ φορᾷ σὺν τὴν ἄλλῃ. Δὲν πρέπει νὰ λυπηθῇ τόσο ἡ θεῖα Εὐτυχία!...

Καὶ θαρρετὰ κτύπησε τὴν πόρτα.
(Ἔπεται τὸ τέλος) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΝΕΟΙ ΛΟΓΙΟΙ, ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

[Τὸ ἀκόλουθο ἀξενάγνωστο γράμμα τὸ δημοσιεύω ὅπως τὸ ἔλαβ. Εἰσπράττει νὰ μὴ συμφωνῶν σὲ μερικὲς λεπτομέρειες, σὲ μερικὸν χαρακτήρισμόν, σὲ κάποιες κατατάξεις, ἀλλὰ ἔκρινε, ὅτι δὲν μπορούσα νὰ λάβω τίποτα, ἀπὸ τὸ δημοσίευσω μὲ τὴν ὑπογραφή τοῦ καλοῦ φίλου ποῦ μοῦ τὸ ἔστειλε. — (Σ. Τ. Δ.)

Ἀγαπητὴ μου Διάπλασι,

Κι' ἄλλῃ φορᾷ, θαρρῶ, σοῦ εἶχα γράψει πὺς ὅλες ἡ κορυφὲς τῶν γραμμάτων ἔχουν περάσει ἀπὸ σένα, καὶ σὲ σένα πρωτοφάνηκαν.

Γιὰ τὴς τωρινὲς κορυφές, γιὰ τὴς μελλοντικὲς ὅμως κορυφές δὲν σοῦ ἔχω ποτὲ γράψῃ καὶ σοῦ γράφω σήμερα.

Ἐννοῶ τοὺς νέους λογίους ποὺ μὰ μέρα, ἀργὰ ἢ γρήγορα, θὰ πάρουν τὴς θέσεις τῶν παλαιῶν. Καὶ θὰ σοῦ ἀναφέρω τοὺς καλλίτερος ἀπὸ τοὺς νέους, ἐκείνους ποὺ δίνουν τὴς περισσότερες ἐλπίδες.

Ὅλοι ἀπὸ τὸ γάλα σου βυζαγμένοι κι' ὅλοι ἀπὸ τὸ μάννα σου χορτασμένοι. Κι' ἄς ὀρχίσω κατ' ὀρχαίοντα:

Ὁ κ. **Μαρίνος Σιγούρος**, ἂν καὶ νέος ἀκόμα, ἔχει μὴ καλὴ θέσιν στὰ γράμματα. Πρωτοφάνηται στὸν τόμο σου τοῦ 1897 μὲ κάτ' ἐνδορριντικὲς στὴν ἀλληλογραφία ἀπαντήσεις σου γιὰ τὰ πρῶτα ποιήματά του.

Ὁ **Νίκος Καρβούνης**, λαμπρὸς ἀστὴρας τῆς Πλειάδος τῶν Νέων, παίρνει τὸ Α' βραβεῖο στὸν Α' σου Παιδικὸ διαγωνισμό, μὲ θέμα τὴ Βασιλοπῆχτα, μ' ἓνα ποίημα, ἀληθινὸ ἀριστοτεχνικόν.

Ὁ **Ρώμος Φιλόρας**, ἀπ' τοὺς κορυφαίους τῶν νέων, φαίνεται στὸν τόμο τοῦ 1902, μὲ ἀπαντήσεις σου στὴν ἀλληλογραφία, ποὺ βρίσκεις μερικ' ἀπὸ τὰ ποιήματά του ἔξω, καὶ μὲ μὴ σημαντικοῦ τοῦ κ. Κίμωνος Ἀλκιδῆ στὸ ὄρθρο του περὶ δεκαετοῦς ποιητικῆς (σελ. 398, τοῦ 1902). Ἰδοὺ τὴν:

«Ὁπωδὴρότε, τὰ μεγαλοφυῆ παιδιὰ δὲν εἶνε πλέον τόσον σπάνια. Εἰς διάστημα μόνον ἐνός ἔτους, εἶχαμεν τρία: Τὸν θαυμάσιον Δῶρον Μαργαρίτην, τὴν δωδεκαετίδα κομψοδιοργάνω Κάρμεν δ' Ἀ. σίλβα, καὶ σήμερον τὴν δεκαετίδα αὐτὴν ποιήτριαν. Ἀλλὰ καὶ ἓνα παιδίον ἰδικόν μου, τὸ **Κορινθιακὸν Κύμα** (αὐτὸ ἦτο τὸ ψευδώνυμο τοῦ κ. Ρ. Φιλόρα), μὴ πως δὲν στέλλει πρὸς τὴν «Διάπλασιν» πρωτόλεια ποιημάτων, ἄτεχνα βέβαια ἀκόμα, ἀλλὰ πολὺ - πολὺ ἀνώτερα τῆς ηλικίας του, καὶ καθαντὸ ἐκπληκτικὰ διὰ τὴν πρωτοτυπίαν τῆς ἐκφράσεως καὶ τὴν βαθύτητα τοῦ αἰσθηματικῆς»

Σὰν πρόφητεια δὲν εἶνε αὐτὴ ἡ σημείωσις τοῦ συνεργάτου σου;

Ὁ κ. **Ναπολέων Λαπαθιώτης**, ὁ λαμπρότερος ἀστὴρας τῆς Πλειάδος τῶν Νέων, χάλασε κόσμον, κυριολεκτικῶς, στὴ Διάπλασιν μὲ τὸ ψευδώνυμο **Αἰθέρ**. Βραβεῖα δύο σὲ ποιητικὸς διαγωνισμούς, πρῶτον καὶ δευτέρου. Α' βραβεῖο στὰς Ἀσκήσεις μὲ θέμα πρωτοφανεῖς, θαυμασίας. Β' βραβεῖο στὴν 21η Κυριακὴ μὲ τὴ θαυμασίαν ἐμμετρὴν ἀπάντησιν του. Καὶ χίλια δὺ ἄλλα βραβεῖα σὲ ἄλλους διαγωνισμούς.

Ὁ κ. **Λεάντρος Παλαμᾶς**, ἀντίθετος τοῦ πατέρα του, δὲν ἔδρασε μὲ τὸ ψευδώνυμο **Ἀριέλ**, κι' ἐπὶ τοῦ Α' βραβεῖο ποιητικῶν Διαγωνισμοῦ, μὲ θέμα τὸ «Ἡλιοβασιλευμένα».

Καὶ τόσοι ἄλλοι, ποὺ δὲν ἔχω τόπο νὰ στοὺς ἀναφέρω, σὲ Σένα πρωτοφάνονται.

Πειραιεύς, 23 Ἰουνίου 1917.

ΔΗΜ. Π. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 161ΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Διὰ τὴν Α' Ἐξαμηνίαν τοῦ 1917

Ἐκ τῶν δύο ἀριθμῶν, οἱ ὅποιοι συνοδεύουν καθεὶς ὄνομα, ὁ πρῶτος σημαίνει πόσας δημοσιεύσεις Ἀσκήσεις περιεῖχεν ἡ Συλλογὴ τοῦ διαγωνισμοῦ, ὁ δὲ δεύτερος πόσαι ἐξ αὐτῶν ἦσαν ἐκτάκτοι, ὅσοι αἱ. Τὸ ἄθροισμα τῶν δύο ἀριθμῶν ὀρίζει τὴν θέσιν τοῦ διαγωνισμοῦ, μεταξὺ δὲ δύο ἔχοντων τὸ ἴδιον ἄθροισμα, προηγείται ὁ ἔχων τὸν δευτέρον ἀριθμὸν μεγαλύτερον. — Ὁ τρίτος ἀριθμὸς, ὁ συνοδεύωνος ὑπὸ τοῦ Ε', δηλοῖ τὸ ποσὸν τῶν ἀπονεμυμένων εἰς ἕκαστον Εὐσήμων.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (οἱ ἀπὸ 16 ἐτῶν καὶ ἄνω, καθὼς καὶ οἱ μὴ σημειωθέντες ἐπὶ τοῦ τετραδίου τὴν ἡλικίαν των.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: **Πατρὶς τῶν Ἑρώων** 15+15 [15Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: **Δόξα τοῦ Ἑλληνισμοῦ**, 15+14 [14Ε]. — **Παναχαῖς**, 15+13 [14Ε]. (**Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ**: **Μεγάλη Ἑλλάς** 15+14 [14Ε], **Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος** 15+13 [14Ε], **Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες** 15+13 [14Ε], **Δημ. Δ. Φωτόπουλος** 15+13 [14Ε].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: **Ἀπόγονος τοῦ Καίσαρος**, 14+13 [13Ε]. — **Ἀγγελος Π. Τσιτσικλῆς** 13+13 [13Ε]. — **Ἐθνικὴ Ἀναγέννησις**, 12+12 [12Ε]. — (**Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ**: **Διάντων Ἀστὴρ** 14+13 [13Ε], **Νικητὴς τῆς Αὔριον** 13+13 [13Ε].)

ΕΠΙΑΙΝΟΣ: **Ξενιτευμένο Συριανικόν**, 12+11 [11Ε], **Πρόσφυγ** 15+8 [11Ε], **Κων. Νικολαρεῖτης** 15+8 [11Ε], **Φασκαμιῆς** 15+6 [10Ε], **Νοσταλγὸς** 15+6 [10Ε], **Κ. Α. Μιχαηλίδης** 15+6 [10Ε], **Ἐγγλεζάκι** [14+5 [9Ε], **Φλώρα** 14+5 [9Ε], **Τρελλὸς Κεφαλλονίτης** 14+5 [9Ε], **Γενναίονυχος Στρατιλάτης** 10+8 [9Ε], **Ἑλλήνων** 10+7 [8Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: **Αἰματομένο Ἐλφος** 12+5 [8Ε], **Παναγιώτης Σ. Κουβαρῶς** 14+3 [8Ε], **Ἐκπορθήτης τῆς Ἐπταλόφου** 10+6 [8Ε], **Πανελλήνιον Ὀνειρόν** 10+6 [8Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 12—15 ἐτῶν)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: **ὑπὲρ Πατρίδος** 15+15 [15Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: **Ἡρώς τοῦ Σουλίου** 15+14 [14Ε]. — **Ξανθὴ Ποιγκηποπούλα** 15+14 [14Ε]. — (**Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ**: **Αἰσθημα τῆς Πατριδοῦς** 15+14 [14Ε], **Σκλαβωμένη Ἑλληνοπούλα** 15+14 [14Ε], **Μέλλον Ναύαρχος** 15+14 [14Ε], **Στρατιλάτης τῶν Ἑλλήνων** 15+13 [14Ε].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: **Εὐγενής Ἰππότης** 14+13 [13Ε]. — **Ἀλκῆς** 14+13

[13Ε]. — **Ἑλληνικὸν Στέμμα** 14+12 [13Ε]. (**Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ**: **Αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου** 15+12 [13Ε], **Τρελλὴ Κομφιατοπούλα** 15+12 [13Ε], **Τραγοῦδι τῆς Δευτεριάς** 14+12 [13Ε], **Χρυσοαῖνη** 14+12 [13Ε].)

ΕΠΙΑΙΝΟΣ: **Ἀρης** 13+12 [12Ε], **Ἀσὴρ τοῦ Βέγα** 13+12 [12Ε], **Ἑλπίς τῆς Ἑλλάδος** 14+6 [10Ε], **Βαρβαρούμαχος Ἑλλάς** 14+6 [10Ε], **Φιλομήτωρ** 12+6 [9Ε], **Σ. Ι. Μαζουμιχάτος** 13+5 [9Ε], **Ναυτάκι τῶν Σπετσῶν** 13+5 [9Ε], **Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν** 12+5 [8Ε], **Ἀλφειόνητος Σύρος** 12+5 [8Ε], **Μαρία Κ. Καμβύσα** 12+3 [8Ε], **Νεαρὸς Φιλόσοφος** 11+5 [8Ε], **Ἀπτερος Νίκη** 11+5 [8Ε], **Μεσοηλιακὴ Ἀκτὴ** 10+5 [7Ε], **Μαρίδα τοῦ Φιλήρου** 10+5 [7Ε], **Ἑλληνικὴ Κερδία** 10+4 [7Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: **Κωνστ. Δ. Ἐλευθεροδάκης** 9+4 [6Ε], **Ναῦτης τοῦ Βουνοῦ** 8+4 [6Ε], **Ἑλληνικὸν Χῶμα** 10+2 [6Ε], **Χρυσὴ Ἀκτίς** 10+2 [6Ε], **Ναυτάκι τῆς Καβάλλας** 9+2 [5Ε], **Δοξασιμένο Εἰκοσιένα** 8+2 [5Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ ἀπὸ 11 ἐτῶν καὶ κάτω

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: **ὑπόδουλος Ἑλλήν** 15+13 [14Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: **Δάφνης Στέφανος** 14+12 [13Ε]. — **Νυκτολούλουδο** 14+11 [12Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: **Οὐράνιος Θόλος** 12+10 [11Ε]. — **Γῆ τῆς Ἑλλάδος**, 12+9 [10Ε]. — **Εὐάγγελος Γ. Μαζουμιχάτος**, 13+8 [10Ε].

ΕΠΙΑΙΝΟΣ: **Γ. Κ. Τσιμινάκης** 10+5 [7Ε], **Συριανὴ Αὔρα** 11+4 [7Ε].

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἰδε Ὁδηγοῦ Κεφ. ΙΒ'.]

α.) Παιγνίων

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῶν Ἑλλήνων

Α	ΝΙΓ	ΠΤΟ	ΔΙ
ΓΡΙ	ΜΑ	ΔΕ	ΓΡΑ
ΚΡΥ	ΧΙΣ	ΦΟΣ	ΚΡΟ
ΦΙ	ΣΤΙ	ΚΟΝ	ΕΙ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταί, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν τὰ ὀνόματα τεσσάρων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

β.) Γρίφος

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Τραγοῦδι τῆς Δευτεριάς

Sur mes six pieds
Je suis être anlmé;
Changez mon chef,
Je puis être mangé.

γ.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Metagramme

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργ. Κ. Βέγκου

Sur mes six pieds
Je suis être anlmé;
Changez mon chef,
Je puis être mangé.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὅσονδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ἀπαραίτητως ὑπὸ ἐνὸς μόνον δεκαλέπτου καθαρῶ γραμματισμοῦ.

Λύσεις τοῦ 31ου φύλλου

α.) Δεύκη, πεύκη, 2. Ν
ιέα, συλή, ἀνακία, Ν
—β.) Τόπι (ToTO, ΝΕΡΟΝ
Πιπ...) γ. Après la ΡΟΙ
pluie, le beau temps Ν

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεταξὺ φίλων:

— Μὰ γιατί τρῶς τρία παγωτά τὴν ἡμέρα, ἐνῷ ὁ γάτος σου ἐπέτρεψε μόνον ἓνα;
— Γιατὶ πῆρα συμβουλή ἀπὸ τρεῖς; γιατί τοὺς καὶ κατέβη; μὴ ἐπέτρεψε νὰ τρώγῃ ἀπὸ ἓνα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δάφνης Στεφάνου

* *

— Μαμὺ, σοῦ εἶπα πῶς; θέλω αὐτὸ!

— Μὰ, παιδί μου, θὰ σὲ βλάψῃ. Καὶ δὲν ἔχω αὐτὸ τῆς ἡμέρας.

— Ἀν περᾶσαι ἄς εἶνε καὶ τῆς νύχτας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κύνου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 11ην Ἰουλίου 1917.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ, γράμματα, γράμματα! Ἐνα πλῆθος, ἐκατοντάδες μοῦ ἦλθαν μαζμένε, αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα, ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, ἀπὸ τὴν Κύπρον. Καθυστέρησαν ἐξ αἰτίας τῶν ἀποκλειστικῶν, χρονολογούμεναι ἀπὸ τὸν Νοέμβριον καὶ τὸν Δεκέμβριον. Μερικὰ μόνον εἶνε τοῦ Ἰουλίου. Τὰ ἐπὶδραμα μὲ μεγάλῃν χάραν, ἐξετέλεσαν τὰς παραγγέλιας τῶν ἀγαπητῶν μου φίλων, ἀλλὰ φυσικῶς, μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ κινήσω ἐδῶ εἰς τόσα γράμματα, καὶ μάλιστα παλαιά. Λοιπὸν ἄς μοῦ ἔσονται γράμματα.

Πολλοὶ ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον καὶ Κύπρον μοῦ γράφουν ὅτι τὸ 49ον φύλλον τοῦ π. ἔτους δὲν τὸ ἔλαβον ἐκεί κανέναν συνδρομητὴν. Φαίνεται, ὅτι ἢ ἦτο εἰς κανένα ταχυδρομικὸν σάκκον, ὁ ὁπαῖος, μὲ τοὺς ἐποκλειστικῶς, δὲν παρεδόθη ἀκόμη ἢ παρεπληρώθη. Ἀς περιμένουν καὶ ἴσως τὸ λάβουν. Ἐγὼ ὅπωποδὴποτε εἶνε ἀδύνατον νὰ τὸ ξαναστεύω, καὶ μάλιστα δωρεάν, εἰς 500 συνδρομητὰς ποὺ τὸ ζητοῦν, διότι δὲν ἔχω τόσα ἀντίτυπα καὶ εἶνε ἀμαρτία νὰ χαλάσω τόμους. Τὸ ἴδιον ἀπαντῶ καὶ εἰς ἄλλους, ἀπὸ ἄλλους; τόπους, ποὺ δὲν ἔλαβον τυχὸν κάποιον φύλλον.

Ἀς περιμένουν αὐτοὶ ὅλοι τὴν πλήρη ἀποκατάστασιν τῆς συγκοινωνίας. Κι' ἂν δὲν λάβουν τὸ ἔλλειπον μετὰ ἓνα μῆνα ἀκόμη, ἄς μοῦ τὸ ἐκζητήσουν καὶ ἄς μοῦ στεύουν καὶ τὸ ἀντίτιμον, λεπὶ 25. Τότε θὰ τὸ στείλω, ἀλλὰ ὅχι εἰς ὅλους. Θὰ στέλλω δηλαδὴ εἰς τοὺς ἐμδίζοντας τὸ ἀντίτιμον ἐφ' ὅσον ἔχω περισσεύοντα φύλλα. Οἱ ἄλλοι θὰ περιμένουν ἔως νὰ τὰ ὀναυτώσω, ἂν γένη ἀνάγκη.

Ἐγείσθη, **Τίτσκε** ἀπὸ τὸ Μωστικόν σου ἐπ' ἀριθ. 415 παρελήφθη τὸ τέταρτον στοιχεῖον ποὺ λέγει:

Ἄν ἔλειπε τὸ τέταρτον

Θεὸς δὲν θὰ ὑπῆρχε.

Ἀς προστεθῇ λοιπὸν, διὰ νὰ μὴ καταργηθῇ ἡ Ἀσκήσις, — Ἐγείνε καλὰ τὸ πῦρ;
Ὁχι, Τραγοῦδι τῆς Δευτεριάς, δὲν εἶνε συνδρομητὴς ὁ κύριος ποὺ ἔκαμε τὴν πένθιμην φράσιν. Τί γούστο βρίσκουν μερικοὶ ἀνθρωποὶ σὲ τέτοια;!

Ξανθὴ Ποιγκηποπούλα, σὲ τιμᾷ ἡ μεγάλη γὰρ ποὺ ἐκδηλώνεις διὰ τὴν εἰσχωγὴν τῆς Δημοτικῆς στὰ Σχολεῖα. Μὰ νὰ ἴδωμεν, ἂς προσφύγῃ νὰ γίνῃ φέτος; Διότι πρέπει νὰ γραφοῦν καὶ νὰ τυπωθοῦν τὰ κατάλληλα βιβλία. Μανθάνω, ὅτι ἡ Κυβέρνησις θὰ προκηρύξῃ Διαγωνισμὸν διὰ ὅσα, πρὸς τὸ παρόν, βιβλία τοῦ Δημοτικοῦ: ἐν Ἀναγνωσματάρειον καὶ μίαν Ἀριθμητικὴν. Ἐπειθὰ γὰρ ἡ καλὴ ἡ ἀρχή.

Πρῶτος ὁ **Λευκὸς Ἄετος** ποῦ ἔστειλε τὴν ἴσιν τοῦ Κρυπτογραφικοῦ. Καὶ μοῦ γράφει: «Δὲν ξέρεις τί πηρήματα ποῦ ἔκαμα, ὅταν τὸ βροχὰ! Ἦταν πολὺ εὐκόλο, ἔκαμα ὅμως μισὴ ὥρα γὰ νὰ τὸ λύσω. Τὸ μετῆμερ, ἀπ' τὴ γὰρ μου, δὲν ἔργα».

Καὶ ἀρετὰ ἄλλοι μοῦ ἔστειλαν ὡς τώρα τὴν ἴσιν τοῦ Κρυπτογραφικοῦ. Μοῦ γράφουν μάλιστα καὶ τὸν τρόπον, τὴν μέθοδον ποὺ μετεχειρί-

σὴν καθένας. (Καὶ αὐτὸ εἶνε τόσο ἐνδιαφέρον, ἀληθινὰ, ποῦ ἔπρεπε νὰ τὸ θέσω καὶ εἰς τοὺς ὅρους.) Τελικοῦ μόνον ἔγω ἔξυμνα πειδιά ἐγώ. Ἐεῖ ποῦ φοβόμουν ὅτι δὲν θὰ τὸ εὗρισκε κανεὶς, τώρα βλέπω ὅτι τὸ Κρυπτογραφικόν ἦτο τόσο εὐκόλο, ὥστε εἰς προσεχῇ Διαγωνισμὸν θὰ γένη ἀνάγκη νὰ δώσω δυσκολώτερον! Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι πολὺ ἄρεσε αὐτὸς ὁ Διαγωνισμός.

Ἡ ἰδέα μάλιστα τοῦ Διατῶντος Ἀπτερός εἶνε, νὰ δίδεται εἰς κάθε Διαγωνισμὸν, ὅχι ἓν μόνον, ἀλλὰ αἰετὰ Κρυπτογραφικῶν, μὲ διάφορα κλειδιά, καὶ νὰ βραβεύεται ὅποιος λύσῃ τὰ περισσότερα. Ὅποιος, περίπου γίνεται μὲ τὰς Ἀσκήσεις. Νὰ κάμω ἔξωρα οὐδ' Διαγωνισμοῦ; τὸ ἔτος μὲ Κρυπτογραφικὰ ποὺ νὰ δημοσιεύονται, ἀπὸ ἓνα ἢ δύο, εἰς φύλλα συνεχῆ. Ἐννοεῖται, ὅτι καὶ αὐτὰ εἰσπορεύονται νὰ τὰ συνθέσουν οἱ φίλοι μου, ὅπως τὰς Ἀσκήσεις. Πῶς αἰς; πρὶντα ἢ ἰδέα τοῦ Διατῶντος Ἀπτερός;

Ὁ Κύνος θὰ γίνῃ ἓνα; πολὺ καλὸς... κριτικός! Διὰ τὸν «Νέτεκτικόν», μίαν νέαν κομωδίαν τοῦ κ. Ξενοπούλου, ποὺ τὴν εἶδον εἰς τὸ «Πανελλήνιον» μοῦ γράφει: «Κομωδία εὐχάριστη, μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον, πλοκήν πολὺ τεχνικὴν, ὁλοσκόπου ἀσχετὴ μὲ τὰς τινεὶς δράματα... Τὸ νέον ἔργον τοῦ συγγραφέως μοῦ ἄρεσε πολὺ, μὴ ἐνθάρμυσε δὲ ἕν ἄλλο ἔργον του, τὸ «Δὲν εἶμι ἐγὼ» παρὴν ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἁλίσκου ἡσίστου. Αὐταὶ αἱ δύο παρατηρήσεις; ἔκταν ἐντύπωσιν εἰς τὸν κ. Ξ., διότι ἐνῷ τὰς ἐπερίμενεν ἀπὸ τοῦ ἐπιστήμου κριτικοῦ; καὶ, τὰς ἀκούει μόνον ἀπὸ ἓνα παιδί! Οἱ κριτικοὶ μὲς τῶν ἐπὶ τὴν κομωδίαν ὡς ἀστυνομικὸν ἔργον», ἐνῷ ἄλλως εἶνε μίαν παρῶν καὶ κανεὶς δὲν τὴν ἐσχετίσει μὲ τὸ «Δὲν εἶμι ἐγὼ», ἐνῷ εἶνε τὸ ταῖρι τῆς, τὸ παντὶν τῆς. Δι' αὐτὸ εἶπα ὅτι ὁ Κύνος θὰ γίνῃ καλὸς κριτικός. Αὐτὸ τώρα ξέρετε εἰ βλέπετε.

Κ' εἰώ, **Κυκλαμιά**, χάριχα πολὺ ποῦ ἔλαβ' ἡ γράμμα σου ὑπερ' ἀπὸ τόσους; μῆνες. Ἐλχρίστοι γὰ ὅσα γράφεις; κ' ἐλπίζω, ὅτι τώρα ποῦ ὑπάρχει τακτικὴ συγκοινωνία, θὰ ἐκωφεληθῇς διὰ νὰ πληρώσῃς. Σοῦ ἔστειλα τὸ φύλλον ποὺ ἐξήγησε.

Ῥωαῖς ἐπιστολάς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα. — Ἐκτὸς τῶν ἐξ Αἰγύπτου καὶ Κύπρου πολυπληθῶν, — καὶ οἱ ἐξ ἡς: **Ξενιτευμένη Ἑλληνοπούλα**, **Ἡρώς τοῦ Σουλίου**, **Ἀρελὴς Χιουτοπούλα**, **Ἀρης**, **Ε**, **Ἀροῖμος Ναυτοπούλα**, <

